

Arrest

nr. 218 050 van 11 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juni 2001 dient verzoekster een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 26 juni 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 16 augustus 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekster tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad van State. Op 11 juni 2002 verwerpt de Raad van State de vordering van verzoekster bij arrest met nummer 107.676.

Op 11 april 2003 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 5 december 2007 verklaart de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag zonder voorwerp.

Op 26 november 2003 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 8 januari 2004 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 juli 2004 dient verzoekster een derde asielaanvraag in. Op 13 juli 2004 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring. Op 27 november 2007 verwerpt de Raad van State de vordering ingesteld door verzoekster bij arrest met nummer 177.229.

Verzoekster was inmiddels, in 2006 teruggekeerd naar Georgië. Het is niet duidelijk wanneer zij opnieuw naar België is gekomen. Het eerste spoor na haar vertrek is de aanvraag om machtiging tot verblijf die zij indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op 8 december 2010. Op 8 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk.

Op 26 januari 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 7 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Op 17 september 2013 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt op 25 februari 2014 bij arrest met nummer 119 464 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

Op 25 mei 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 november 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Er wordt tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 24 december 2013 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 april 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Tevens wordt een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Bij arrest nummer 131 470 vernietigt de Raad op 1 september 2014 het inreisverbod.

Op 13 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod. De Raad verwerpt op 21 mei 2015 het tegen het inreisverbod ingestelde beroep bij arrest met nummer 145 834.

Op 23 augustus 2016 dient verzoekster opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op 6 februari 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en op 10 november 2017 wordt ze ongegrond verklaard. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing heeft ingediend is bij de Raad gekend onder het nr. 215 225.

1.2. De verwerende partij neemt op 2 maart 2018 in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dat haar op dezelfde dag werd betekend. Dit is de bestreden beslissing. De motieven ervan luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten<1>;

[...]

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene beschikt over een geldig paspoort maar kan niet aantonen minder lang dan 90 op 180 dagen in België aanwezig te zijn. Er is immers geen geldige inreisstempel in het paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 17/11/2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam voor het eerst naar België in 2001. Ze keerde echter terug naar Georgië in 2006. Het is onduidelijk wanneer ze terug naar België is gekomen. Mogelijk was dit pas in 2010, toen ze een aanvraag tot regularisatie indiende. In de periode 2006 tot de regularisatieaanvraag van 2010 is er immers in België van betrokkene geen spoor.

Betrokkene diende verschillende aanvragen in tot regularisatie in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 namelijk op 08/12/2010, 25/05/2011 en op 24/12/2013. DVZ beoordeelde deze aanvragen telkens onontvankelijk. Betrokkene nam telkens kennis van de beslissing. Een schending van artikel 3 werd niet aannemelijk gemaakt.

Zij ondernam daarnaast 2 pogingen om haar dossier medisch te laten regulariseren in het licht van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980, namelijk op 26/01/2014 en op 23/08/2016. DVZ verwierp uiteindelijk deze aanvragen.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Georgië (land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. In het medisch advies, verkregen volgens de QED - procedure, staat verder nog te lezen dat betrokkene met het oog op de voorbereiding van de repatriëring kan worden vastgehouden in een gesloten centrum indien haar bloedwaarden door een arts worden opgevolgd. Daar kan in het gesloten centrum voor gezorgd worden. Een arts en een medisch team zullen betrokkene nakijken en opvolgen. Zij is volgens ditzelfde medische advies geschikt om te reizen. Dit zal ook nog eens nader onderzocht worden door een centrumarts. Verder vermeldt het medisch advies dat er geen objectieve gronden zijn aangevoerd om de nood aan mantelzorg te rechtvaardigen.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk haar kinderen K. A. (OV ...), K. V. (OV ...) en K. I. (OV ...). Zij beschikken allen over een recht op verblijf in België en hebben ondertussen een gezin gesticht. Betrokkene heeft dus ook kleinkinderen in België. In één van de regularisatieaanvragen haalt men aan dat betrokkene een goede band heeft met de kleinkinderen en dat een repatriëring van betrokkene een 'psychologisch trauma' bij de kinderen zou veroorzaken. Dit is misschien nogal overdreven en pathetisch geformuleerd. Het staat de familie van betrokkene immers vrij om haar achterna te reizen naar het land van herkomst zijnde Georgië. Ook de kinderen kunnen meereizen naar Georgië om hun oma daar te gaan bezoeken. Dit kan voor hen zelfs een zeer spannende en verrijkende ervaring zijn. Betrokkene kan eenmaal terug in Georgië bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd maar kan, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, ten allen tijde een opschorting of een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om zo haar kinderen en kleinkinderen in België te komen bezoeken. Tijdens de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is van een schending van artikel 8 met betrekking tot het familiale leven alvast geen sprake.

Betrokkene zou al enige tijd in België verblijven. Het is onduidelijk sinds wanneer ze terug naar België is gekomen. Vermoedelijk was dit ergens in 2010 aangezien ze datzelfde jaar een regularisatieaanvraag indiende. Dat wil zeggen dat ze na een afwezigheid van 4 jaar, ondertussen ongeveer 8 jaar terug in België is. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. Betrokkene bracht deze hele periode ook gedeeltelijk onder AI door (een precair verblijfsstatuut). Ze heeft mogelijk een netwerk van sociale

contacten hebben opgebouwd en heeft Nederlands geleerd. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven door in Georgië, zij spreekt zeker nog de taal en heeft er mogelijk nog kennissen/vrienden/familie wonen. Hoewel zij ontkent dat ze nog iemand kent in Georgië, kunnen we ons immers afvragen bij wie ze verbleven heeft tussen 2006 en 2010. Het is best mogelijk dat ze gedurende die tijd bij vrienden/familie/kennissen in Georgië verbleef. Deze elementen brengen ons tot de conclusie dat het voor betrokkene waarschijnlijk niet zo moeilijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in het land van herkomst, zijnde Georgië. Ten slotte kunnen we nog even de afweging maken tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van betrokkene anderzijds bij het verderzetten van dit privéleven op Belgische grond. Het staat buiten kijf dat het belang van de staat in haar strijd tegen de illegaliteit primeert op de belangen van betrokkene bij het verderzetten van haar - in illegaliteit en precair verblijf opgebouwde - privéleven. Een schending van artikel 8 kan met betrekking tot het recht op een privéleven dus evenmin aannemelijk worden gemaakt.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene beschikt over een geldig paspoort maar kan niet aantonen minder lang dan 90 op 180 dagen in België aanwezig te zijn. Er is immers geen geldige inreisstempel in het paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 17/11/2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam voor het eerst naar België in 2001. Ze keerde echter terug naar Georgië in 2006. Het is onduidelijk wanneer ze terug naar België is gekomen. Mogelijk was dit pas in 2010, toen ze een aanvraag tot regularisatie indiende. In de periode 2006 tot de regularisatieaanvraag van 2010 is er immers in België van betrokkene geen spoor.

Betrokkene diende verschillende aanvragen in tot regularisatie in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 namelijk op 08/12/2010, 25/05/2011 en op 24/12/2013. DVZ beoordeelde deze aanvragen telkens onontvankelijk. Betrokkene nam telkens kennis van de beslissing. Een schending van artikel 3 werd niet aannemelijk gemaakt.

Zij ondernam daarnaast 2 pogingen om haar dossier medisch te laten regulariseren in het licht van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980, namelijk op 26/01/2014 en op 23/08/2016. DVZ verwierp uiteindelijk deze aanvragen.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Georgië (land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. In het medisch advies, verkregen volgens de QED - procedure, staat verder nog te lezen dat betrokkene met het oog op de voorbereiding van de repatriëring kan worden vastgehouden in een gesloten centrum indien haar bloedwaarden door een arts worden opgevolgd. Daar kan in het gesloten centrum voor gezorgd worden. Een arts en een medisch team zullen betrokkene nakijken en opvolgen. Zij is volgens ditzelfde medische advies geschikt om te reizen. Dit zal ook nog eens nader onderzocht worden door een centrumarts. Verder vermeldt het medisch advies dat er geen objectieve gronden zijn aangevoerd om de nood aan mantelzorg te rechtvaardigen.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk haar kinderen K. A. (OV ...), K. V. (OV ...) en K. I. (OV ...). Zij beschikken allen over een recht op verblijf in België en hebben ondertussen een gezin gesticht. Betrokkene heeft dus ook kleinkinderen in België. In één van de regularisatieaanvragen haalt men aan dat betrokkene een goede band heeft met de kleinkinderen en dat een repatriëring van betrokkene een 'psychologisch trauma' bij de kinderen zou veroorzaken. Dit is misschien nogal overdreven en pathetisch geformuleerd. Het staat de familie van betrokkene immers vrij om haar achterna te reizen naar het land van herkomst zijnde Georgië. Ook de kinderen kunnen meereizen naar Georgië om hun oma daar te gaan bezoeken. Dit kan voor hen zelfs een zeer spannende en verrijkende ervaring zijn. Betrokkene kan eenmaal terug in Georgië bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om

op legale wijze terug naar België te komen. Zij krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd maar kan, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, ten allen tijde een opschorting of een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om zo haar kinderen en kleinkinderen in België te komen bezoeken. Tijdens de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is van een schending van artikel 8 met betrekking tot het familiale leven alvast geen sprake.

Betrokkene zou al enige tijd in België verblijven. Het is onduidelijk sinds wanneer ze terug naar België is gekomen. Vermoedelijk was dit ergens in 2010 aangezien ze datzelfde jaar een regularisatieaanvraag indiende. Dat wil zeggen dat ze na een afwezigheid van 4 jaar, ondertussen ongeveer 8 jaar terug in België is. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. Betrokkene bracht deze hele periode ook gedeeltelijk onder AI door (een precair verblijfsstatuut). Ze heeft mogelijk een netwerk van sociale contacten hebben opgebouwd en heeft Nederlands geleerd. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven door in Georgië, zij spreekt zeker nog de taal en heeft er mogelijk nog kennissen/vrienden/familie wonen. Hoewel zij ontkent dat ze nog iemand kent in Georgië, kunnen we ons immers afvragen bij wie ze verbleven heeft tussen 2006 en 2010. Het is best mogelijk dat ze gedurende die tijd bij vrienden/familie/kennissen in Georgië verbleef. Deze elementen brengen ons tot de conclusie dat het voor betrokkene waarschijnlijk niet zo moeilijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in het land van herkomst, zijnde Georgië. Ten slotte kunnen we nog even de afweging maken tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van betrokkene anderzijds bij het verderzetten van dit privéleven op Belgische grond. Het staat buiten kijf dat het belang van de staat in haar strijd tegen de illegaliteit primeert op de belangen van betrokkene bij het verderzetten van haar - in illegaliteit en precair verblijf opgebouwde - privéleven. Een schending van artikel 8 kan met betrekking tot het recht op een privéleven dus evenmin aannemelijk worden gemaakt.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene beschikt over een geldig paspoort maar kan niet aantonen minder lang dan 90 op 180 dagen in België aanwezig te zijn. Er is immers geen geldige inreisstempel in het paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 17/11/2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam voor het eerst naar België in 2001. Ze keerde echter terug naar Georgië in 2006. Het is onduidelijk wanneer ze terug naar België is gekomen. Mogelijk was dit pas in 2010, toen ze een aanvraag tot regularisatie indiende. In de periode 2006 tot de regularisatieaanvraag van 2010 is er immers in België van betrokkene geen spoor.

Betrokkene diende verschillende aanvragen in tot regularisatie in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 namelijk op 08/12/2010, 25/05/2011 en op 24/12/2013. DVZ beoordeelde deze aanvragen telkens onontvankelijk. Betrokkene nam telkens kennis van de beslissing. Een schending van artikel 3 werd niet aannemelijk gemaakt.

Zij ondernam daarnaast 2 pogingen om haar dossier medisch te laten regulariseren in het licht van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980, namelijk op 26/01/2014 en op 23/08/2016. DVZ verwierp uiteindelijk deze aanvragen.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Georgië (land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. In het medisch advies, verkregen volgens de QED - procedure, staat verder nog te lezen dat betrokkene met het oog op de voorbereiding van de repatriëring kan worden vastgehouden in een gesloten centrum indien haar bloedwaarden door een arts worden opgevolgd. Daar kan in het gesloten centrum voor gezorgd worden. Een arts en een medisch team zullen betrokkene nakijken en opvolgen. Zij is volgens ditzelfde medische advies geschikt om te reizen. Dit zal

ook nog eens nader onderzocht worden door een centrumarts. Verder vermeldt het medisch advies dat er geen objectieve gronden zijn aangevoerd om de nood aan mantelzorg te rechtvaardigen.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk haar kinderen K. A. (OV ...), K. V. (OV ...) en K. I. (OV ...). Zij beschikken allen over een recht op verblijf in België en hebben ondertussen een gezin gesticht. Betrokkene heeft dus ook kleinkinderen in België. In één van de regularisatieaanvragen haalt men aan dat betrokkene een goede band heeft met de kleinkinderen en dat een repatriëring van betrokkene een 'psychologisch trauma' bij de kinderen zou veroorzaken. Dit is misschien nogal overdreven en pathetisch geformuleerd. Het staat de familie van betrokkene immers vrij om haar achterna te reizen naar het land van herkomst zijnde Georgië. Ook de kinderen kunnen meereizen naar Georgië om hun oma daar te gaan bezoeken. Dit kan voor hen zelfs een zeer spannende en verrijkende ervaring zijn. Betrokkene kan eenmaal terug in Georgië bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd maar kan, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, ten allen tijde een opschorting of een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om zo haar kinderen en kleinkinderen in België te komen bezoeken. Tijdens de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is van een schending van artikel 8 met betrekking tot het familiale leven alvast geen sprake.

Betrokkene zou al enige tijd in België verblijven. Het is onduidelijk sinds wanneer ze terug naar België is gekomen. Vermoedelijk was dit ergens in 2010 aangezien ze datzelfde jaar een regularisatieaanvraag indiende. Dat wil zeggen dat ze na een afwezigheid van 4 jaar, ondertussen ongeveer 8 jaar terug in België is. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. Betrokkene bracht deze hele periode ook gedeeltelijk onder Al door (een precair verblijfsstatuut). Ze heeft mogelijk een netwerk van sociale contacten hebben opgebouwd en heeft Nederlands geleerd. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven door in Georgië, zij spreekt zeker nog de taal en heeft er mogelijk nog kennissen/vrienden/familie wonen. Hoewel zij ontkent dat ze nog iemand kent in Georgië, kunnen we ons immers afvragen bij wie ze verbleven heeft tussen 2006 en 2010. Het is best mogelijk dat ze gedurende die tijd bij vrienden/familie/kennissen in Georgië verbleef. Deze elementen brengen ons tot de conclusie dat het voor betrokkene waarschijnlijk niet zo moeilijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in het land van herkomst, zijnde Georgië. Ten slotte kunnen we nog even de afweging maken tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van betrokkene anderzijds bij het verderzetten van dit privéleven op Belgische grond. Het staat buiten kijf dat het belang van de staat in haar strijd tegen de illegaliteit primeert op de belangen van betrokkene bij het verderzetten van haar - in illegaliteit en precair verblijf opgebouwde - privéleven. Een schending van artikel 8 kan met betrekking tot het recht op een privéleven dus evenmin aannemelijk worden gemaakt.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Niet Eurodac :

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden."

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoekster tegen deze beslissing had ingediend wordt verworpen door de Raad bij arrest nr. 200 978 van 9 maart 2018.

Op 10 maart 2018 dient verzoekster een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 16 maart 2018 wordt verzoekster in vrijheid gesteld, wegens "Medische redenen -> non fit to stay". Diezelfde dag wordt de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd tot 15 april 2018. Deze verlenging wordt ook aangevochten door verzoekster.

Met het arrest nr. 201 806 van 28 maart 2018 wordt het beroep nr. 215 225 tegen de beslissing van 10 november 2017 houdende ongegrondverklaring van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, verworpen.

2. Voorwerp van het beroep.

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Overigens blijkt verzoekster inmiddels vrijgesteld.

3. Ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op wegens het ontbreken van een belang voor zover het beroep is gericht tegen de verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt wat volgt:

"De beslissing die thans ter beoordeling voorligt, is in eerste instantie geen beslissing of bestuurshandeling die rechtsgevolgen doet ontstaan of belet dat ze tot stand komen.

"Om ontvankelijk te zijn moet het annulatieberoep gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten" (R.V.S., De Voorzorg, nr. 38631, 3.2.1992).

De thans aangevochten maatregel is een gunstmaatregel. De termijn om het grondgebied te verlaten werd verlengd, na invrijheidstelling van verzoekende partij.

Een schorsing of de nietigverklaring van de gunst van de verlenging van de termijn, verandert het verblijfsstatuut van verzoekster niet en bovendien is de beslissing tot verlenging van de termijn juist voordelig voor verzoeker. Een schorsing of vernietiging ervan zou tot gevolg hebben dat men terugvalt op een BGV waarvan de vertrektermijn verstreken is.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten tot de afwezigheid van het rechtens vereiste belang.

Het beroep is onontvankelijk."

3.2. De verlenging van de termijn binnen dewelke verzoekster het grondgebied moet verlaten berokkent haar geen nadeel en er valt ook niet in te zien welk voordeel zij zou putten uit de vernietiging ervan. In de mate dat verzoekster stelt dat de verlenging van het bevel onwettig is omdat het oorspronkelijke bevel onwettig is, moet erop worden gewezen dat, indien hierna zou blijken dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd, de verlenging van de termijn van het vernietigde bevel geen bestaansreden meer heeft.

3.3. Verzoekster heeft geen belang bij het aanvechten van de beslissing tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep is in zoverre onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Verzoekster voert volgend ernstig middel aan :

Middel afgeleid uit de schending van de artikelen 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"). Schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van de artikelen 62 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980. Schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM.

Doordat ingevolge de bestreden beslissing verzoekster zonder termijn voor vrijwillig vertrek het grondgebied dient te verlaten, te dien einde van haar vrijheid beroofd was, en de beslissing inzake terugleiding naar de grens als volgt is gemotiveerd :

"... Er is immers geen geldige inreisstempel in het paspoort.

...

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Georgië

(land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. In het medisch advies, verkregen volgens de QEDprocedure, staat verder nog te lezen dat betrokkene met het oog op de voorbereiding van de repatriëring kan worden vastgehouden in een gesloten centrum indien haar bloedwaarden door een arts worden opgevolgd. Daar kan in het gesloten centrum voor gezorgd worden. Een arts en een medisch team zullen betrokkene nakijken en opvolgen. Zij is volgens ditzelfde medische advies geschikt om te reizen. Dit zal ook nog eens nader onderzocht worden door een centrumarts. Verder vermeldt het medisch advies dat er geen objectieve gronden zijn aangevoerd om de nood aan mantelzorg te rechtvaardigen.

...

Hoewel zij ontkent dat ze nog iemand kent in Georgië, kunnen we ons immers afvragen bij wie ze verbleven heeft tussen 2006 en 2010. Het is best mogelijk dat ze gedurende die tijd bij vrienden/familie/kennissen in Georgië verbleef. Deze elementen brengen ons tot de conclusie dat het voor betrokkene waarschijnlijk niet zo moeilijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in het land van herkomst, zijnde Georgië....

..."

Terwijl

1.1

Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf. Zodoende mag er bij een terugkeer naar het land van herkomst geen reëel risico bestaan op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. De Dienst Vreemdelingenzaken is verplicht om artikel 3 EVRM te toetsen wanneer een uitwijzingsbevel wordt genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken mag geen uitwijzingsbevel nemen wanneer blijkt dat de uitvoering van het bevel strijdig is met artikel 3 EVRM (zie R.v.St. n° 239.259 van 28.09.17).

1.1.1

Verzoekster werd voorafgaand aan de bestreden beslissing, in het vooruitzicht van repatriëring, niet medisch onderzocht noch op één of andere wijze gehoord door verwerende partij.

Een individuele inschatting door verwerende partij van de risico's bij terugkeer van verzoekster is zodoende niet gebeurd (!). Nochtans lijdt verzoekster o.a. aan een ernstige hartaandoening zodat het nemen van een eventuele verwijderingsmaatregel voorafgaandelijk zorgvuldig diende te worden bestudeerd.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing vermeldt, is er een strikte nood aan mantelzorg en is verzoekster niet in staat om een vliegreis te maken.

De strikte nood aan mantelzorg blijkt uit de toen reeds in het administratief dossier opgenomen medische attesten, gevoegd bij de aanvraag cfr. art. 9ter dd. 23.08.16, voorwerp van de hangende procedure voor de Raad (RvV 215.225/IX).

Waar verwerende partij stelt dat er geen objectieve gronden zijn om mantelzorg te rechtvaardigen, druist dit aldus in tegen de stukken van het dossier.

Huisarts Dr. C., die kennis heeft van de actuele medische toestand van verzoekster en haar voorgeschiedenis én die verzoekster wel heeft onderzocht, attesteerde overigens op 02.03.18 (zie medisch attest voorgelegd in het kader van de UDN-procedure):

"...meerdere belangrijke gezondheidsproblemen, waaronder hartproblemen. Zij moet maandelijks bloedcontrole krijgen om de bloedstolling te bepalen want zij neemt bloedverdunner (Marcoumar). Zij is snel kortademig en neemt hiervoor burinex wat een waterafdrijver is en waardoor zij vaak moet plassen... Haar laatste bloedanalyse was niet goed: er waren afwijkende cholesterolwaarden, suikerwaarden, schildklierwaarden en verminderde nierfunctie. ... een hoog cardio-vasculair risico... Stress en nerveusheid kunnen de hartproblemen doen escaleren. ... De laatste jaren werd zij dagelijks door haar dochter geholpen omdat zij niet voor haar zelf kan zorgen door haar gezondheidsproblemen. ... Daarbovenop is een vliegreis een gevaar voor haar gezondheid." (eigen onderlijning)

Uit de nieuwe aanvraag cfr. art. 9ter van de vreemdelingenwet ingediend op 10.03.18 blijkt eveneens de noodzakelijke mantelzorg en het negatief reisadvies.

Gelet op de actuele medische situatie van verzoekster en de medische stukken, heeft verwerende partij artikel 3 van het EVRM geschonden door jegens haar de bestreden beslissing te betekenen zonder een

voorafgaand individueel onderzoek, met de vasthouding van verzoekster én de stopzetting van de noodzakelijke mantelzorg tot gevolg.

Eén en ander is aangetoond door het feit dat verzoekster naderhand, op 16.03.18 - nauwelijks veertien dagen nadat zij werd gearresteerd-, door verwerende partij plotseling in vrijheid werd gesteld om de reden: “Medische redenen → non fit to stay” (stuk 2).

Uit een “non fit to stay” volgt logischerwijze een “non fit to fly”, met als gevolg dat het aangetoond is dat de verwijderingsmaatregel genomen jegens verzoekster een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Door geen risico-inschatting op maat van verzoekster te hebben gedaan -zonder medisch onderzoek of horen van verzoekster- (in tegenstelling tot de huisarts van verzoekster) voorafgaandelijk aan bestreden beslissing, heeft verwerende partij bovendien het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Door verzoekster korte tijd na het nemen van de bestreden beslissing in vrijheid te hebben gesteld om medische redenen, heeft verwerende partij toegegeven dat de door haar genomen bestreden beslissing dd. 02.03.18 ongeoorloofd was en in strijd met de wet.

1.1.2

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing door te verwijzen naar een medisch advies, verkregen volgens de QED-procedure, waarin staat dat betrokkene met het oog op de voorbereiding van de repatriëring kan worden vastgehouden in een gesloten centrum indien haar bloedwaarden door een arts worden opgevolgd.

Betreffend medisch advies werd niet samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht aan verzoekster; de inhoud was haar volstrekt onbekend.

De bestreden beslissing preciseert niet wanneer dit medisch advies werd verleend noch door wie het werd opgesteld, zodat het op het moment van de kennisname van de bestreden beslissing onmogelijk was om na te gaan of het een actueel advies betrof en of de opsteller hiertoe werd aangesteld door verwerende partij.

De bestreden beslissing vermeldt dat betrokkene volgens hetzelfde medisch advies geschikt wordt geacht om te reizen en dat er geen objectieve gronden zijn aangevoerd om de nood aan mantelzorg te rechtvaardigen.

Uit de bestreden beslissing valt niet op te maken op welke informatie men zich precies baseert om dergelijke conclusies te nemen. De conclusie omtrent de mantelzorg blijkt bovendien strijdig met de inhoud van de medische attesten voorgelegd in het kader van de aanvraag cfr. art. 9ter van de vreemdelingenwet dd. 23.08.16.

De bestreden beslissing is dermate vaag omtrent het medisch advies met als gevolg dat de bestreden beslissing verzoekster niet in staat stelt om kennis te nemen van de werkelijke motieven, met een manifeste schending van de formele motiveringsplicht tot gevolg.

Immers volgens de vaststaande rechtspraak van de Raad van State is de loutere verwijzing naar bepaalde stukken niet voldoende om te voldoen aan de formele motiveringsverplichting (zie R.v.St. 12.08.16, nr. 235.620):

“De formele motiveringsplicht impliceert dat de motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Wel kan worden aangenomen dat aan die doelstelling is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd, met name wanneer de beslissing verwijst naar andere stukken.

Een dergelijke motivering door verwijzing dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten de desbetreffende stukken zelf afdoende gemotiveerd zijn en mogen ze

niet tegenstrijdig zijn. Ten slotte dienen de stukken in de uiteindelijke beslissing te worden bijgevalen door de beslissende overheid". (eigen onderlijning)

De raadsman van verzoekster kon uiteindelijk pas ter zitting van 07.03.18 in het kader van de UDN-procedure kennis nemen van betreffend medisch advies dat was opgenomen in het medisch dossier.

Het spreekt voor zich dat deze kennisname laattijdig was en verwerende partij op manifeste wijze te kort is gekomen aan haar motiveringsverplichting.

1.1.3

Nopens de verlenging van de bestreden beslissing op 16.03.18:

Op het moment dat verzoekster in vrijheid werd gesteld (stuk 2), werd haar een verlenging van de bijlage 13septies betekend; er werd een nieuwe termijn toegekend om het land te verlaten, nl. tot 15.04.18 (zie blz.1 stuk 1).

Door aan verzoekster een verlenging van de bijlage 13septies te betekenen nadat zij door verwerende partij in vrijheid werd gesteld om medische redenen, maakt deze verlenging van het bevel met toekenning van een nieuwe termijn ongetwijfeld opnieuw een schending uit van artikel 3 van het EVRM.

Immers druist de beslissing, nl. het bevel om het grondgebied te verlaten, van verwerende partij in tegen artikel 3 van het EVRM, nu verwerende partij terzelfdertijd heeft geoordeeld dat verzoekster om medische redenen niet langer in staat is om in het gesloten centrum te verblijven en zij aldus evenmin in staat is om te reizen en aldus het land te verlaten.

Dergelijke handelwijze van verwerende is tegenstrijdig en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing, in het bijzonder de verlenging van het bevel, schendt bovendien artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

1.2

Alle kinderen en kleinkinderen van verzoekster zijn in België alwaar zij allen verblijfsrecht hebben. Haar echtgenoot dhr. A. K. is overleden.

Voor verzoekster is het onmogelijk om een familieleven of privéleven te hebben in Georgië vermits er geen familie of kennissen meer wonen (zoals uiteengezet en gestaafd in de aanvraag cfr. art. 9bis vreemdelingenwet dd.18.12.13).

Ingeval van terugkeer naar Georgië, kan verzoekster bij niemand terecht.

In de periode van 2006 tot 2010 verbleef verzoekster samen met haar dochter V. in Georgië. Zij waren immers samen gereisd vanuit België naar Georgië en zijn vervolgens samen teruggekomen naar België.

V. verkreeg intussen verblijfsrecht kreeg in België, met als gevolg dat verzoekster werkelijk niemand meer heeft in Georgië.

Zij kan er niet terecht bij familie noch bij kennissen. Kennissen met wie zij vroeger contact had (voor 2001) zijn intussen overleden.

Bijgevolg heeft zelfs een tijdelijke verwijdering -voor een op voorhand onbekende duur- voor verzoekster zeer grote gevolgen, tevens mede gelet op de nodige mantelzorg (zie hoger).

In deze omstandigheden weegt het belang van verzoekster sterker door dan het belang van de staat. In casu is de maatregel tot uitwijzing disproportioneel.

Nu een privé- en familieleven onmogelijk wordt gemaakt door de bestreden beslissing schendt deze artikel 8 van het EVRM.

Dat gelet op het bovenstaande het middel ernstig is."

4.2.1.. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster stelt dat de verwerende partij, door de bestreden beslissing te betekenen zonder voorafgaand en individueel onderzoek van haar situatie met vasthouding en de stopzetting van de noodzakelijke mantelzorg tot gevolg, artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de Raad niet bevoegd is om een oordeel te vellen over de vasthouding. Bovendien werd verzoekster vrijgelaten op 16 maart 2018.

In de mate dat verzoekster verwijst naar gegevens van nadat de beslissing werd genomen, zoals het attest van Dr. C., haar nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 10 maart 2018 en haar vrijlating om medische redenen op 16 maart 2018, moet erop worden gewezen dat voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling de Raad zich in beginsel moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat werd aangevuld nadat het huidige verzoekschrift op 3 april 2018 werd ingediend, dat in de aanvraag van 10 maart 2018 verzoekster de op dat ogenblik meest recente medische gegevens heeft kunnen bijbrengen. Deze aanvraag resulteerde in een beslissing van 28 maart 2018 waarbij ze ongegrond werd verklaard, op grond van de vaststelling dat de ambtenaar-geneesheer in een advies van 27 maart 2018 concludeerde dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, en evenmin aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland Georgië. Uit de stukken van het dossier kan niet onmiskenbaar worden vastgesteld dat deze beslissing ter kennis werd gebracht van verzoekster; indien dat het geval is, moet erop worden gewezen dat hiertegen nog geen beroep werd ingediend. Indien de beslissing nog niet ter kennis werd gebracht, moet dat alsnog gebeuren en kan verzoekster zich in rechte verweren tegen de vaststellingen die werden gedaan over haar medische toestand.

Wat betreft het argument dat er geen individuele inschatting is gebeurd van de medisch risico's bij terugkeer van verzoekster, stelt de Raad vast dat de verwerende partij zich heeft uitgesproken over alle door verzoekster ingediende aanvragen om medische regularisatie, daarin begrepen de op dat ogenblik meest recente aanvraag van 23 augustus 2016, die had geresulteerd in de weigeringsbeslissing van 10 november 2017. In de bestreden beslissing wordt daarover als volgt gemotiveerd:

“Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Georgië (land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.”

Daaraan wordt toegevoegd:

“In het medisch advies, verkregen volgens de QED - procedure, staat verder nog te lezen dat betrokkene met het oog op de voorbereiding van de repatriëring kan worden vastgehouden in een gesloten centrum indien haar bloedwaarden door een arts worden opgevolgd. Daar kan in het gesloten centrum voor gezorgd worden. Een arts en een medisch team zullen betrokkene nakijken en opvolgen. Zij is volgens ditzelfde medische advies geschikt om te reizen. Dit zal ook nog eens nader onderzocht worden door een centrumarts. Verder vermeldt het medisch advies dat er geen objectieve gronden zijn aangevoerd om de nood aan mantelzorg te rechtvaardigen.”

Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij betoogt dat geen individuele inschatting zou zijn gebeurd van haar medische situatie bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster verwijst naar de motivering betreffende de QED-procedure en betoogt dat deze procedure haar niet bekend is, net zomin als de inhoud van het advies.

De essentie van de inhoud van het advies is weergegeven, zodat verzoekster er zich tegen kon verweren. Dat de datum van het advies niet vermeld is en de opsteller niet gekend, kan de bestreden beslissing niet vitiëren, nu duidelijk wordt gesteld dat het advies werd uitgevaardigd met het oog op de voorbereiding van de repatriëring en verzoekster de argumenten, zoals gesteld, kan trachten te weerleggen. Dit geldt des te meer nu verzoeksters raadvrouw naar eigen zeggen in het kader van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid het administratief dossier heeft ingekeken ter zitting van 7 maart 2018 en het huidige verzoekschrift pas later, op 3 april 2018 werd ingediend, zodat niet valt in te zien welke belangenschade zij zou hebben geleden: verzoekster had kennis van het medisch advies toen zij het huidige verzoekschrift opstelde en was aldus in de mogelijkheid om zich ertegen te verweren met concrete argumenten. Een schending van de formele motiveringsplicht die kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing blijkt geenszins.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat een ambtenaar-geneesheer bij de dienst Vreemdelingenzaken het advies heeft opgesteld, die over een vrije beoordelingsbevoegdheid beschikt en die er niet toe kan worden verplicht de beweegredenen voor de vaststellingen in zijn medisch advies te zoeken buiten zijn eigen beoordelingsbevoegdheid (RvS 20 april 2017, nr. 237.959). Het advies is overigens in wezen een recapitulatie en actualisatie van alle in het kader van eerdere aanvragen om medische redenen aangehaalde elementen, en de verwerende partij heeft zich er aldus van verzekerd niets over het hoofd te hebben gezien alvorens verzoekster daadwerkelijk wordt gerepatriëerd. In die zin voegt het niets toe aan de beoordeling van verzoeksters medische situatie in de beslissingen aangaande haar eerdere aanvragen.

In de mate dat verzoekster stelt dat de conclusie in dit advies omtrent de mantelzorg en de mogelijkheid om te reizen strijdig zijn met de inhoud van de medische attesten die werden voorgelegd in het kader van de aanvraag tot medische regularisatie van 23 augustus 2016, moet erop worden gewezen dat deze aanvraag resulteerde in een ongegrondheidsbeslissing van 10 november 2017 en dat het beroep tegen deze beslissing, waarin onder meer het aspect mantelzorg en de mogelijkheid om te reizen aan bod kwamen, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 201 806 van 28 maart 2018. Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat in dit advies op niet deugdelijke wijze werd geoordeeld over de nood aan mantelzorg en de mogelijkheid om te reizen. Overigens, het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat één en ander periodiek verder zou worden opgevolgd, getuigt alleen maar van goed bestuur.

Samenvattend moet dan ook worden vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat haar individuele situatie niet op deugdelijke wijze werd onderzocht, en al evenmin dat de beoordeling ervan in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM: uit de beslissingen aangaande haar aanvragen tot medische regularisatie en uit het QED-advies blijkt immers dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, en evenmin aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland Georgië, en verzoekster brengt geen elementen bij die daar anders over zouden moeten doen denken.

4.2.2. Wat betreft de schending van artikel 8 van het EVRM, betoogt verzoekster dat al haar kinderen en kleinkinderen in België zijn en hier allen verblijfsrecht hebben. Haar echtgenoot, zo stelt zij, is overleden. Zij kan geen familie- of privéleven meer hebben in Georgië omdat er geen kennissen of familie meer woont. Verzoekster betoogt dat zij dit heeft uiteengezet in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 18 december 2013. In de periode van terugkeer naar Georgië verbleef zij er met haar dochter V., met wie zij ook samen naar België is teruggereisd. V. heeft ondertussen verblijfsrecht in België met als gevolg dat verzoekster niemand meer heeft in Georgië. Kennissen met wie zij vroeger contact had zijn overleden. Zelfs een tijdelijke verwijdering heeft dus voor verzoekster zeer grote gevolgen, tevens gelet op de nodige mantelzorg. De bestreden beslissing is derhalve disproportioneel.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijke afweging daarbij is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zoals in casu, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De verwerende partij heeft het volgende heeft gemotiveerd over verzoeksters familie- en privéleven:

“Betrokkene heeft familie in België, namelijk haar kinderen K. A. (OV ...), K. V. (OV ...) en K. I. (OV ...). Zij beschikken allen over een recht op verblijf in België en hebben ondertussen een gezin gesticht. Betrokkene heeft dus ook kleinkinderen in België. In één van de regularisatieaanvragen haalt men aan dat betrokkene een goede band heeft met de kleinkinderen en dat een repatriëring van betrokkene een 'psychologisch trauma' bij de kinderen zou veroorzaken. Dit is misschien nogal overdreven en pathetisch geformuleerd. Het staat de familie van betrokkene immers vrij om haar achterna te reizen naar het land van herkomst zijnde Georgië. Ook de kinderen kunnen meereizen naar Georgië om hun oma daar te gaan bezoeken. Dit kan voor hen zelfs een zeer spannende en verrijkende ervaring zijn. Betrokkene kan eenmaal terug in Georgië bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd maar kan,

in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, ten allen tijde een opschorting of een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om zo haar kinderen en kleinkinderen in België te komen bezoeken. Tijdens de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is van een schending van artikel 8 met betrekking tot het familiale leven alvast geen sprake.

Betrokkene zou al enige tijd in België verblijven. Het is onduidelijk sinds wanneer ze terug naar België is gekomen. Vermoedelijk was dit ergens in 2010 aangezien ze datzelfde jaar een regularisatieaanvraag indiende. Dat wil zeggen dat ze na een afwezigheid van 4 jaar, ondertussen ongeveer 8 jaar terug in België is. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. Betrokkene bracht deze hele periode ook gedeeltelijk onder AI door (een precair verblijfsstatuut). Ze heeft mogelijk een netwerk van sociale contacten hebben opgebouwd en heeft Nederlands geleerd. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven door in Georgië, zij spreekt zeker nog de taal en heeft er mogelijk nog kennissen/vrienden/familie wonen. Hoewel zij ontkent dat ze nog iemand kent in Georgië, kunnen we ons immers afvragen bij wie ze verbleven heeft tussen 2006 en 2010. Het is best mogelijk dat ze gedurende die tijd bij vrienden/familie/kennissen in Georgië verbleef. Deze elementen brengen ons tot de conclusie dat het voor betrokkene waarschijnlijk niet zo moeilijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in het land van herkomst, zijnde Georgië. Ten slotte kunnen we nog even de afweging maken tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van betrokkene anderzijds bij het verderzetten van dit privéleven op Belgische grond. Het staat buiten kijf dat het belang van de staat in haar strijd tegen de illegaliteit primeert op de belangen van betrokkene bij het verderzetten van haar - in illegaliteit en precair verblijf opgebouwde - privéleven. Een schending van artikel 8 kan met betrekking tot het recht op een privéleven dus evenmin aannemelijk worden gemaakt."

De verwerende partij heeft dus een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM doorgevoerd.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster zich enerzijds vergenoegt met de loutere bewering dat zij niemand meer heeft in Georgië, terwijl het niet onredelijk is te stellen dat aangezien zij tussen 2006 en 2010 nog in Georgië heeft verbleven, ervan kan worden uitgegaan dat zij aldaar nog familie, kennissen en vrienden zal hebben. Verzoekster betoogt dat zij destijds met haar dochter V. terugkeerde, maar dat V. inmiddels ook verblijfsrecht heeft in België maar dit doet geen afbreuk aan het voorgaande. Bovendien toont verzoekster niet aan dat, en om welke reden, het feit dat V. thans verblijfsrecht heeft in België, zou verhinderen dat zij zich desgewenst samen met haar moeder terug naar Georgië zou begeven.

In casu kan op grond van het feit dat verzoekster deel zou uitmaken van een gezin in België met haar kinderen en kleinkinderen en tijdelijk –in acht genomen de in de bestreden beslissing vermelde mogelijkheid tot het vragen van een opheffing of opschorting van het inreisverbod van twee jaar dat haar werd opgelegd- van hen zal worden gescheiden, nog niet worden besloten dat de verwerende partij een disproportionele belangenafweging heeft doorgevoerd. Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven en ook haar kinderen konden er niet van onwetend zijn dat haar verblijfssituatie, en bij uitbreiding het opgebouwde gezinsleven, uitermate precair was (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Een schending van artikel 8 van het EVRM is in de gegeven omstandigheden niet aangetoond.

4.2.3. Verzoekster heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze heeft besloten tot de afgifte van het bestreden bevel. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn evenmin aannemelijk gemaakt. Het enig middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS